

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-12-28)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-12-28)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 216. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000069.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom, 28. Decbr. 1852

Tak for Brevene, som jeg, af lutter Juletravlhed, først nu kan besvare. Juleaften var jeg i Kirken Maria Maggiore, der var smykket og oplyst, og Paven selv holdt Messe. Han blev baaren i en forgyldt Lænestol, og saae meget ynkelig ud derved, og hele Stadsen var, som al Katholicismen i Italien, meget lidt opbyggelig. Mange Italienerne vare strømmede sammen, og de morede sig og s. 217sludrede, saa man fik Indtryk af at være til en stor, elegant Soiree. En Deel af os Landsmænd samledes derefter hos Herholdt om et Par Flasker Viin, og vi havde en livlig og behagelig Aften, men rigtignok ingen Juleaften, — og det kneb lidt med at holde Modet oppe. Af Trang til lidt mere Julestemning gik jeg med Maleren Kraft, som jeg holder meget af, Kl. 12 om Natten ind i Kirken Jesus-Maria, hvor der var mange knælende Mennesker, men Præsterne brægede hæsligt, og paa Orgelet spillede Dandsemusik, saa jeg fandt ikke, hvad jeg søgte.

Første Juledag holdt Paven atter Messe i Peterskirken, og jeg var dum nok til at gaae derhen, — atter tom Stads. Om Aftenen vare vi Danske inviterede til Fru Kerr, der var kommen to Dage i Forvejen, og fik blandt Andet dansk Julekage, bagt af den flinke Schrøder. Anden Juledag stod vort Julegilde, som paa Grund af de katholske Forhold ikke kunde holdes før, og det gik ypperligt, og fortjener en ordentlig Beskrivelse. Det stod hos fem Danske, som boer sammen (Cand. Leuning, Gad og Berner, Cold og Petersdorf) og Selskabet bestod foruden Værterne af Følgende: — Svenske: Den svensk-norske Consul, Malerinden Frøken Adlersparre og hendes Veninde Frøken Kullberg (en kjøn og livlig Pige), Baron H. (gammel Snegl) Grev A. (ung Finlænder) Billedhuggerne Fogelberg og Molin og Maleren Black-stadius. Nordmænd: Billedhuggeren Middelthun s. 218og Maleren Bruun. Danske: Malere — Ernst Meyer og Kraft; Billedhuggere: Mule, Thielemann og Kolberg; Arkitekter: Herholdt og Meldahl; Digtere: Molbech og Hostrup; desuden Capt. Jespersen, Magister Bröchner, Forchhammer, Laurits Meyer og Schrøder. Damerne var: Fru Pauli — (hendes Mand, Ministeren, var syg), Fru Kerr og Datter, Frøknerne Schlegel og Wad; desuden Alberto Paulsen (Thorvaldsens Dattersøn) og hans lille Søster Augusta og vor Consul Bravo. — Læssøe udeblev desværre, han var optaget af en syg Landsmand, som han plejede og vaagede over. —

Under en Sang af Sangforeningen marcheredes ind i Spisestuen, i hvis Baggrund var opstillet et ypperligt sjællandsk Vinterlandskab, som Kraft havde malet paa 2½ Dag. Man tænker sig siddende i en Præstegaard, hvorfra man har Udsigt over et Steengjærde i Forgrunden med et Led midt paa til Kirken, ikke langt fra den en Kæmpehøj og bagved en Bugt af den mørke, vinterlige Strand. Arkitekterne havde meget smukt dækket de andre Vægge med de nordiske Farver. Over et Par store Lamper var hængt Lampeskjerme, der forestillede, hvorledes Nisserne drage fra Norden med et stort Juletræ og ankomme til Rom, samt koge Julegrøden og opføre Julelege — meget kjønt gjort af Mule. Da vi placeredes ved Bordet — (jeg sad med Sangerne ved den ene Fløj af Hestekoer — Damerne i Midten, hver med en Herre —), maatte enhver af s. 219Selskabet tage en Vedbendkrands paa Hovedet, som navnlig klædte Frøken Wad og Bröchner overordentlig godt. Derpaa ombares Grøden, kogt af Thielemann; den var dygtig sveden, og den Mandel, som var gjemt i den, fandtes ikke. Den første Skaal udbragtes af Molbech og var knyttet til en Sang af ham selv, hvori der var gode Enkeltheder. Senere opførtes en Cantate af mig, som jeg — for at følge den rigtige Orden — ligesaa godt kan lade eder faae med det Samme:

1.

Kæmpevise.

De vare syv og syvsindstve,
Der de droge ud fra Hald,
Og der de komme til Romaborg,
Saa sloge de deres Tiald.
Det donner under Ros, de stærke Kæmper der de udride.

Og Paven stander paa Højenloft,
Og seer han ud saa fro:
See, hisset komme de Nordens Mænd,
Dem lyster hos mig at boe.
Det donner under Ros, de stærke Kæmper der de udride.

Og Paven aabned sin Dør paa Klem
Og ind dem i Borgen bød,
Saa tog han bort deres hvide Sølv
Og gav dennem Malmen rød. *)
Det donner under Ros, de stærke Kæmper der de indride.

s. 2202.

Velkomstsang af Tiggere og Røvere.

Mel. En venetiansk Gondoliersang.

Hil I hil! velkommen hid
Hver som ej er treven og nærig!
Haanden jer rækker fro
Romas ægte Kuld.
Kom! kom! kom! kom!
Kom, I brave Forestieri!
Deel frit vor varme Sol,
Deel med os jert Guld!

3

Roma.

Mel. En italiensk Folkevise.

Velkommen, for mig at hylde,
Fra Kuldens og Taagens Hjem!
Min evige Skjønhedsfylde
Jeg viser ret gjerne frem.
Ja kom og sku kun fage
Mig dybt i Øjet ind
Og flyv saa stolt tilbage
Med evigt Savn i Sind!

Men tryller dig Kunstens Stjerne,
Og vinker dig Palmen grøn,
Og kan du ej koldt dig fjerne,
Jeg kaarer dig til min Søn.
Da faaer du — hvad der vejer
Fuldt op mod hvert et Savn —
Med Fogelberg og Meyer
Et Hjem i Romas Favn.

s. 2214

Almindeligt Chor af Skandinaver.

Mel. Mens Nordhavet bruser.

O Roma! en Dronning du evig var
Og bliver, mens Aarene rulle;
Hvert Savn, som i Norden mit Hjerte bar,
Det stiller din Sol mig tilfulde.
Den vækker Kunsten af Jordens Skjød,
Gjør Kvinderne fagre og Druen sød.

Og alt hvad mig kvæged paa Hjemmets Vang,
I Roma jeg atter det finder:
Det nordiske Maal og min Barndoms Sang
Og Hjemmets huldsalige Kvinder,
Ja selv min «Berling», min Hjertensven,
Jeg fandt i Giornalen *) med Fryd igjen.

Ja Roma, du bøder paa al vor Meen,
Med Savnet du huldt os forsoner,
Du dækker med Vedbend den sprukne Steen
Med Roser du Vinteren kroner:
Og Dag og Nat jeg, o Dronning fim!
Maa drikke din Skaal i din egen Viin.

5.

Stemmer fra Norden.

Mel. Hösten är kommen. Hör stormarnas gny.

Nordlyset spiller med Tunger af Guld,
Dugen den hvide er bredt over Muld,

s. 222 Fuldmaanen lyser fra Hvælvingen reen,
Tusinde Riimblomster blinke paa Green,
Stormen har selv tabt Lysten til Strid,
Det er den hellige Juletid.

Festen forkyndes af Stjernernes Chor
Festen i Menneskehjernerne boer;
Lyset, der tændtes paa Himmels Blaa,
Spredt sin Glans til den snevreste Vraa;
Højt lyder Sangen fra Fattigmands Skjul;
Børnene prise den glade Juul.

6.

En Nisse.

Mel. En svensk Folkesang.

Et Chor af Stemmer der nylig lød
Op til min Kirkebakke,
Saa rendte jeg fra min Julegrød
For lidt med jer at snakke.

Ja som jeg hører, saa holder I
Ogsaa en Juul her neden,
Men ak, det bliver vist Lapperi,
Og Grøden var vel sveden.

Thi Julen er en Familiefest,
Her efter sligt I sukker,
Og Grøden koges vel neppe bedst
Just af en Billedhugger.

Familiefester — de trives nok
Knap i en Stat som denne,
Hvor Kongen og hans Ministerflok
Er lutter Pebersvende.

s. 223 Saa gjør af Rom kun og Paven Spræl,
Priis dem med vældig Stemme!
De gi'r jer dog ingen Julekvæld,
Som den, I fandt der hjemme.

7

Slutningschor.

Mel. Og det var i Aaret 1807.

See nu er Nissen færdig — han talte som en Bog,
Og Ret har han, frygter jeg næsten;
Men da vi ej kan flyve til vor Kakkelovnskrog,
Vil her vi dog prøve paa Festen.
Og den maa blive glad,
Naar blot vi hjælpes ad
Og bare ikke glemmer at drikke til vor Mad.
Du Gamle, bliv til Yngling! du Yngling til Pog!
Saa glider det sikkert med Resten.

Ja Julen har vi stevnet i Dag til vort Bord,
Og vel vi dens Fordringer kjende;
Vi ødsle med vor Latter, vi rutte med Ord,
Vi synge, saa det aldrig faaer Ende.
Vi glemmer al Fortræd
Og fare saa afsted,
At Paven selv skal sige: Maa jeg være med?

Og naar vi atter samles til Julen i Nord,
Vi længes dog lidt efter denne.

Cantaten gjorde Lykke, og Brøchner knyttede en Skaal til Nr. 4 for Rom, som han skilte sig heldigt fra. Dernæst optraadte jeg som humoristisk Taler, og slap godt igjennem. Lidt af Indholdet s. 224 skal I dog have, da jeg jo veed, at I helst hører om mine Bedrifter. «Der er to Slags Folk, som rejse til Rom. De første ere dem, hvis egentlige Hovedstad Rom er, det er Kunstnerne (de bildende), der i Grunden allerede er Romere, før de drage hjemmefra, saa, naar de komme til Rom, føler de, at de tidligere har været i en Slags Landflygtighed, og nu først har fundet deres rette Hjem. De Andre, hvortil jeg regner mig selv, er Barbarerne, som hjemme mangle den fornødne Dannelse for at blive orienterede i Kunstens Verden, og derfor er blinde, naar de komme hertil. Barbarerne har altid følt Trang til at drage til Rom; men i gamle Dage, da de kom i størst Masse, bar de sig ad som Børn, for i Stedet for at see paa Kunstværkerne saalænge, til de fik Forstand paa dem, slog de dem i Stykker for at see, hvad der var indeni. Nu er Barbarerne ganske anderledes tamme og beskedne. Vi gaaer omkring og seer paa Statuer og Malerier, og finder vi dem ikke dejlige, saa skal vi nok tage os iagt for at sige det, for vi veed jo, at de skal være det, og man vil jo dog saa nødig være dum. Men efterhaanden som vi gaaer og seer paa dem, faae vi Øjnene op, og dertil hjælper os navnlig den Vejledning, vi faae af Kunstnerne» — o. s. v. — Ja, nu gider jeg ikke mere snakke om det. Resten kan I selv gjætte jer til. Ernst Meyer udbragte til Tak en Skaal for de unge Skandinaver (denne gamle Fyr befandt sig øjensynlig overordentlig vel). Efter Kagen og s. 225al den romerske Viin fik vi til en Afvexling Champagne, og Molbech udbragte Damernes Skaal, — Forchhammer en god Skaal for de Gamle; Capt. Jespersen og Leuning talte ogsaa, ja selv Fru Pauli udbragte en Skaal. Stemningen var glimrende og forøgedes ved de skønne fiirstemmige Sange, som vi opførte under hele Maaltidet. Man drak Kaffe i et andet Værelse, og Juletræet, et Laurbærtræ, brammede i Midten af Stuen. Deviserne var lovlig daarlige (paa et Par af mine egne nær), men Gevinsterne gode. Jeg vandt et romersk Dametørklæde, som jeg byttede med Frøken Kerr, der vandt et Herre-do. Desuden vandt jeg et udskaaret Træbæger (Schweizerarbejde). Klokken var imidlertid bleven svært mange — Damerne og de Ældre tog hjem, og vi Andre sang og dandsede: «Mine Geter og mine Getebukke bite Barken af Træ». Der holdtes ogsaa en Tournering paa Hug, og der var stor Lystighed. Formiddagen derpaa mødtes vi Unge for at spise Frokost paa samme Sted, men fik der en alvorlig Efterretning. En ung Genremaler — Larsen, — kom for et halvt Aar siden til Rom. Han havde forkølet sig paa Vejen og maatte strax ved sin Ankomst gaae til Sengs. Han stod aldrig mere op. Det var galoperende Svindsot. Da vi kom hertil, fraraadte man os at besøge ham, da han var altfor afkræftet. Det var ham, Læssøe plejede, hvorfor han ikke kom til Julefesten. Anden Juledags Morgen traf jeg Læssøe, som da meente, at han endnu kunde leve en 14 s. 226Dage. Imidlertid døde han samme Dag, uden at Nogen ved Gildet fik det at vide; nu kom det Dagen efter som et Tordenbudskab. Næste Dag skulde han begraves, og det blev strax bestemt, at Molbech og jeg hver skulde prøve paa at skrive en Sang til at synge ved Graven. Jeg gjorde det ogsaa, men da Molbech kom først med sin, og den var ganske net, vilde jeg naturligviis ikke konkurrere med ham og rev min i Stykker, uden at Nogen fik den at see. Det havde ikke stort at betyde, da den vist ikke duede meget. Kl. 10 næste Morgen mødte vi paa den protestantiske Kirkegaard, som er meget smuk. Vi bar Kisten til Graven, og, efter at den tyske Præst havde holdt en ganske kjøn Tale og kastet Jord paa, sang vi vor danske Sang. Da vi gik derfra, kom jeg for første Gang til at tale rigtig med Læssøe; han er sikkert et ualmindelig fortræffeligt Menneske, maaskee ikke betydelig begavet som Kunstner — derom veed jeg aldeles intet, da jeg ikke kan huske nogen af hans Billeder hjemmefra, — men en dyb religiøs og sand Karakter, langt betydeligere end Molbech og Brøchner, som begge seer ned paa ham. Disse Sidste vække ved deres Fornemhed ikke saa lidt Anstød hernede, og jeg og den elskværdige Kraft maa opbyde alle vore Kræfter for at jævne det lidt ud igjen. Alle hernede ere mere eller mindre forargede over deres Opførsel, paa samme Tid, som de maa respektere Brøchners overordentlige Dygtighed og Molbechs ikke ube s. 227tydelige poetiske Talent; og disse er paa den anden Side ærgerlige over, at det ikke lykkes dem at trække de Faa, som de vil omgaaes (hvoriblandt jeg for Tiden hører) bort fra den øvrige Kreds. Misstemningen var stor, før vi kom, og Mule og de andre oversete Folk har derfor virkelig faaet nogen Grund til at glæde sig over vor Ankomst, da det nu i alle Maader gaaer meget bedre.

Lev nu vel; — glædeligt Nytaar og først en god Nytaarsaften i gammel Stiil. Jeg maa dog see at samle et Par af de Bedste hernede om en Flaske Orvieto for at drikke eders Skaal, mens I drikke min.

Eders
Christian.